

Aki most hallott életében először beszédjátékot, aligha hinné, hogy *Peter Handke Kaspar* című drámájának rádióváltozata „lépés a scenikus színház irányába”. Márpedig a szavakból, szóösszetételekből, mondatokból, mondatismétlésekből álló, zajhatásokkal kísért színházban ez a mű a maga egyenes, logikus felépítésével, gondolatfűzésével — valóban az olyan kivételek közé sorolható, amelyek a hagyományos színház megjelenítési, jelenetelési technikájához közelítenek.

A Kaspar Hauser megtörtént esetéből merítő tandráma az egyéniség elvesztésének, megszűnésének, feladásának folyamatát tükrözi. A renitens játék először csak arra készítetett, hogy elgondolkozzunk a százszor hallott és ezerszer kimondott mondatok, szavak értelmén, aztán leköti figyelmünket azzal, hogy fokról fokra tanúi lehettünk az egyén formálódásának és deformálódásának, majd a Kasparba belésulykolt klisék és pseudo-magatartásformák eredményeként előttünk állt a tragikusan személytelen személy. Valójában az, akinek különböző változatait a modern társadalom termeli ki.

*Köváry Katalin* rendező a megértés és a megértetés magas szintjén közvetítette az Osztrák Szerzők Rádiószínháza bemutatósorozatának keretében *Peter Handke* beszédjátékát. A bravúros fordítás *Eörsi István* munkája; a hálátlan szerepeket — nagy önfegyelmet tanúsítva — *Molnár István, Bajcsay Mária, Orbán Tibor* és *Ronyecz Mária* játszotta.

Barta András